

чѣтъ си и съ него потеглихъ върховетъ на найближнитъ клоніе, и като ся уловихъ о тѣхъ измъкнахъ ся отъ прозорецътъ и ся отпуснахъ на тѣхъ. Чухъ тогазъ надъ главѣтъ си гласъ който рыдаеше и выкаше : —Максими ! —Клонитъ о които ся уловихъ угнѣнахъ ся, прѣскърцахъ, прѣчупихъ ся и мя тѣртихъ тежко въ ровътъ.

Мыслихъ че поради мекостѣтъ на земѣтъ ако и да ся утрѣпахъ, но раната не бы смъртоносна. Лѣвата ми само мышца, като ся удари въ коравыйтъ брѣгъ на ровътъ, толкозъ мя заболя щото примирѣхъ, но примираніето ми не трая много защото ся окопыхъ разбуденъ отъ плачовныйтъ този гласъ на Маргаритѣ.

— Максими ! Максими ! Сожали мя ! Смили ся съ мене ! За име Божіе, подумай ми, прости мя.

А когато можѣхъ да станѣ видѣхъ ѣкъ назарѣтъ на прозорецътъ, гологлавѣ, съ расплетенѣ косѣ че ся стискаше буйно о желѣзото на кръстѣтъ и занмчаше страстно къмъ ямѣтъ за дя мя види.

— Небойте ся, повикахъ ! не ми станѣ нищо. Имайте само търпѣніе часѣ, два, догдѣ идѣ у дома ви. Бѣдѣте още на здраво увѣрени че ще опазѣтъ гайно това що станѣ между насъ и ще спазѣтъ чѣстътъ ви, както спазихъ и моѣтъ.

И като излѣзохъ едва съ голѣмъ трудъ отъ окопѣтъ, окачихъ съ кърпятѣ си о вратѣтъ си утрѣпанѣтъ си мышцѣ, въ който осѣщахъ ужасны